

Dolly - Clara Dahl Jensen - som tusinder af mennesker kender hende bag disken på 12'eren.

Dollys sidste dag på 12'eren

Når sidste gæst i dag forlader 12'eren er Clara Dahl Jensen pensionist

Tekst: Christian Rye
Foto: Lars Juul

Det er Dollys sidste dag på 12'eren i dag. Det kendte horsensianske værtshus i Graven har ofte været fyldt til bristepunktet af glade mennesker. I dag vil der også være trængsel, men der er ikke tvivl om, at der er lagt en dæmper på humøret hos gæsterne. De fleste af dem kommer for at tage afsked med værtshusets værtinde og ejer gennem mange år, Clara Dahl Jensen - eller slet og ret Dolly.

For Dolly kommer dagen sikkert til at føles lang - måske den længste i hendes liv.

Efter en udmarvende kamp har hun måttet give op og »drejer nøglen«. Med Dolly forsvinder en æra i det horsensianske restaurationsliv, og den på en gang skrappes og blides, elskelige dame vil blive savnet af 12'erens trofaste publikum.

Arbejdet har været mit liv

- Jeg ved ikke, hvordan jeg vil reagere, når jeg lukker lørdag, siger Clara Dahl Jensen i en stille stund et par dage før lukketid. Jeg er ikke typen, der vil begynde at gå til bingo eller banko. Måske kan jeg blive bartender på Lindehøj eller Præsthøjgård!

Dolly, der i foråret fyldte 70 år, har svært ved at skjule sin bitterhed. Hun føler sig ikke retfærdigt behandlet, og selv om hun ikke direkte vil give andre skylden for - eller i alle tilfælde ikke sige det offentligt - den betalingsstandsning, der nu fører til hendes afgang fra 12'eren og Cafe 13, så udtrykker hun sin utilfredshed med bl.a. bevillingsmyndighederne. »Lejlighedsbevillingerne hænger alt for løst i Horsens«, siger hun.

- Når man er 70, er det så ikke på tide at stoppe?

- Jeg har altid været vant til selv at bestemme og planlægge. Jeg har levet efter princippet: »Den, der går i andres fodspor, kommer aldrig foran«. Jeg ville også gerne selv have bestemt, hvornår jeg skulle holde op med at arbejde. Det er der andre, der har gjort for mig, og de barske realiteter er, at nu har jeg min folkepension og ikke mere at leve for. Det er ikke rart, hvis man er livsnyder og måske gerne vil have et glas rødvin til maden engang imellem.

- Jeg har altid brugt mine hænder. Jeg valgte at være mig selv og at være selvstændig, og jeg har aldrig skånet mig selv. Når bare mit personale havde det godt, og jeg passede at bære pengene i banken, så havde jeg det selv godt. Jeg har nok ikke været god nok til at planlægge min alderdom og mit otium.

- For mig har tilværelsen stort set drejet sig om arbejdet. Nat og dag, påske, pinse og jul. Det har været hele mit liv, og den situation, jeg er i nu, er en brat opvågning.

Har delt øretæver ud

Men Dolly fortryder på intet tidspunkt, at hun valgte dette liv. Hun har været omgivet af mange glade mennesker. Men også af ulykkelige mennesker, og hun mener selv, at hun egentlig er en bedre psykolog end de, der har læst på universitet i flere år for at kunne praktisere som psykolog.

- Jeg har også somme tider måttet tage en gæst med ud bagved og lange vedkommen de en lussing, siger Dolly. Men bagefter har vi været lige gode venner, og jeg har flere gange oplevet, at en gæst er kommet dagen efter og har undskyldt sin opførsel. Under alle omstændigheder har jeg aldrig fået øretæver tilbage efter selv at have delt ud.

- Er du bitter?

- Det er jeg vel, men det kan jeg ikke bruge til noget nu. Mine problemer opstod sidste år bogstavelig taget fra den ene dag til den anden, nemlig da

Søndergade blev åbnet efter omlægningen. Man gav tilladelser til udskænkning på gaden, og da det sidste år var en dejlig varm og tør sommer kunne vi mærke, at omsætningen faldt med et slag.

En mishandlet branche

Hermed hentyder Dolly til f.eks. Aktivitetshuset, hvor man med kommunalt tilskud kan servere mad og drikke til en latterlig lav pris, og hun hentyder til kantinen på f.eks. handelsskolen, hvis elever altid har hørt til Dollys faste kundekreds.

- Tidligere styrede eleverne direkte ned på 12'eren efter skoletid, hvis de skulle have en øl, siger Dolly. Nu kan de købe billig øl i skolens kantine, og først når den lukker, kommer de halvfulde ned til mig, og jeg kan måske få besværet med dem.

- Hvad ligner det? Det er vi restauratører, der er uddannet til at have og administrere spiritusbevillinger og ikke kantinebestyrere.

- Kan det fortsat være sjovt at arbejde i en branche med alle de problemer?

- Restaurationsbranchen er en mishandlet branche. Lejlighedsbevillingerne hænger som sagt løst. Enhver sportsklub kan jo få en bevilling til at sælge øl ved næsten enhver lejlighed. Jeg har stor forståelse for, at sportsklubberne skal tjene penge til deres aktiviteter, men de må gøre det i hallerne eller på banerne. Nej, jeg synes nok ikke, at branchen er sjov, som den er nu.

- Vi sparer os ihjel. Danmark sparer sig i det hele taget ihjel, siger Dolly. Vi skal spare på alting. På service, på kvalitet, på rengøring, på personale. I min branche har vi i dag for dårlige muligheder for at tjene penge til de medarbejdere, vi har brug for. Derfor kan vi ikke yde den service, vi skal, og det mener jeg er bittert.

Clara Dahl Jensen blev engang i Horsens Folkeblad betegnet som en original. Hun havde nær tabt avisen, da hun

så overskriften, og hun blev i første omgang gal. Men så morede hun sig lidt over det, og i dag erkender Dolly, at hun måske er lidt af en original. Det kan jo også være noget positivt.

Er der noget, Dolly hader, så er det fulde folk, pral og løgn. Skulle hun arbejde i en beværtning med masser af fulde mennesker, ville hun simpelthen gå til. Men det er hverken pral eller løgn, at Dolly har tusindvis af venner overalt i landet.

- Jeg tror f.eks. ikke, at der findes en eneste ingeniør uddannet i Horsens indenfor de år, jeg har drevet 12'eren, der ikke kender mig, siger Dolly. Og når de kommer til byen, skal de lige en tur på 12'eren.

- Ofte forventer de, at jeg skal kunne kende dem, men det kniber naturligvis. Til gengæld glæder jeg dem med, at hvis jeg ikke kan genkende dem, så har de opført sig pænt. De andre husker jeg nemlig.

Gruer for dagen

Den slags bliver nu kun minder for Dolly, og hun bryder sig egentlig ikke om at tale om det her på falderebet.

- Jeg gruer for den sidste dag, siger Dolly. Mange har bebudet, at de kommer. Hvis de begynder at udtrykke medlidenhed med mig, så er jeg færdig. Forleden fik jeg en stor buket roser fra en horsensianer. Uden på kuverten havde hun skrevet: »Til alle tiders Dolly«. Da måtte jeg gå ud i gården.

Allerhelst vil Dolly have, at den sidste dag på 12'eren bliver ligesom alle de andre.